

Xocalı faciəsindən

NƏ AĞLARSAN, ANA, DAHA AĞLAMA

Göy üzünü tutdu bulud od yağan,
Qara duman, qara yağış, qara qan.
Öz odunda yanır, talanır insan,
Göz yaşların nəyə gərək, ağlama!
Nə ağlarsan, ana, daha ağlama!

Surətdi bu, necə olur qiyamət,
Kim çəkəcək dərdimizi, nəhayət?
Dünya bizdən bizə edir şikayət,
Göz yaşların belə kövrək, ağlama!
Nə ağlarsan, ana, daha ağlama!

Tərəqqidən tənəzzülə yox əsər,
Mübtəladan son mənzildi müxtəsər,
Dağa dönmüş sinə dağı dağ çəkər,
Göz yaşların dağlar ürək, ağlama!
Nə ağlarsan, ana, daha ağlama!

Gözüm baxar, ruhum donar canımda,
Bu dəhşətlər heyrət saxlar qanımda,
Yetər bəsdı! Sən ağladın yanımda,
Göz yaşların etməz kömək, ağlama!
Nə ağlarsan, ana, daha ağlama!

Tarix yazdı yaddaşlara bu anı,
Fəryadlara səda verən bəs hanı?
Kim yaradıb, özü yazıb fərmanı,
Tərk-cahana gülür fələk, ağlama,
Nə ağlarsan, ana, daha ağlama!

Bu gün yas libasın geydi Xocalı,
Neçə-neçə sinə qaldı yaralı,
Əzəldən yaranıb dünya ah-nalı,
Gəl, bu dərde biz də dözək, ağlama!
Nə ağlarsan, ana, daha ağlama!

**İlhamə
Məhəmmədqızı**

